

pevnost

edice

Petr
Heteša

Probuzené peklo

Cybrain

IV.

Petr Heteša

PROBUZENÉ PEKLO

Petr Heteša

**PROBUZENÉ
PEKLO**

CYBRAIN IV.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petr Heteša, 2010

Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-068-2

I. KARANTÉNA

1.

Obývací pokoj měl k dispozici sedací soupravu s malým konferenčním stolem a velkou plazmovou obrazovkou na stěně proti ní. V jednom koutě se krčila kuchyňská linka s lednicí, v dalším pak dva psací stoly. Karanténní zařízení disponovalo ještě dvěma malými ložničkami a docela slušnou koupelnou s masážní sprchou. Celý ten apartmán, připomínající standard průměrného pobřežního hotelu, byl součástí Cybrainu (Cybernetic Brain) a tvořil jakousi přechodovou komoru mezi reálným a virtuálním světem.

Jsme čtyři. Kromě mě, šéfa týmu, ještě Trish, rozverná sedmnáctiletá cácorka, špička v on-line computerových hrách, Tom Styler, hacker ve výkonu trestu, a Dan Daltrey, beznohý válečný veterán z Iráku. A ještě Peggy Craigová, kterou se nám jako jedinou podařilo z toho pekla zachránit.

Vlastně tady nejsme. Ve skutečnosti ležíme zahrabaní v sarkofázích někde pod pískem nekonečné Nevadské pouště, v počítačovém centru společnosti Cybrain, a naše mozky jsou připojeny na počítač, který je částečně biologický.

Velmi stručně řečeno jde o počítač, který dokáže využívat kapacitu připojených lidských mozků. V dobách, kdy normálně fungoval, na něm bylo připojeno asi devadesát lidí. Pak nastala katastrofa, celý systém kleknul a hodně z nich to nepřežilo. A někteří z těch, co přežili, měli pak natrvalo tak poškozený mozek, že se stali nemohoucími, co přežívají na umělé výživě a neuvědomují si svět kolem sebe. Někteří vyvázli lépe. Byli třeba „jenom“ ochrnutí. Ně kterým byla

dokonale vymazána paměť a museli se učit všechno znovu, včetně řeči a chůze. Z některých se stali agresivní šílenci, kteří zbytek života stráví přikurtováni k lůžku zakotvenému pevně v betonové podlaze nebo zavřeni v klecích jako divoká zvěř. Společnost Cybrain se položila, jelikož odstupné obětem tohoto kolapsu odčerpalo veškeré jejich finanční zdroje, a to včetně všech rezerv.

Osm lidí zůstalo pořád připojených na zkolabovaný systém s tím, že jsou v pořádku, ale nelze je odpojit, dokud budou v přímých interakcích s troskami té kybernetické struktury. Systém se zhroutil a nikdo nevěděl, v jakém se nyní nachází stavu a co se uvnitř vlastně děje, protože byl pochopitelně odpojen od jakýchkoliv vnějších kanálů, aby se nákaza nemohla šířit dál.

Nevím, proč jsem kývl na to, že se tam půjdu znovu podívat. Byl jsem jedním z mála, kteří katastrofu přežili bez vážnějších následků, nepočítám-li ty psychické, ze kterých jsem se vzpamatoval dva měsíce.

Nejdříve byly do systému vyslány dva mechanické týmy, aby se pokusily zjistit, co se tam vlastně stalo. V jakém je ta biologicko-kybernetická struktura stavu a jaká je šance na obnovení jejího dalšího fungování, jelikož v tom akcionáři utopili miliardy dolarů a pochopitelně se nedokázali smířit s tím, že by Cybrain jen tak najednou skončil. A pak také o věc měla velký zájem armáda, která podstatnou část kapacity Cybrainu předtím využívala a která tudíž měla také obrovský zájem o jeho opětovné oživení a zprovoznění.

Ani jeden z týmů vyslaných do nitra systému se již nikdy neozval. Poté byly vyslány dvě lidské posádky tak, že jejich mozky byly připojeny na systém. Ani ti se nevrátili. Tedy oni se nemuseli nikam vracet, když fyzicky leželi

v těch pouštních sarkofázích. Vlastně nikam neodcestovali. Odcestovaly pouze jejich mozky, které už se nevrátily. Nebo spíše v takovém stavu, že byly nepoužitelné.

Na mě pak přišli správci těch trosek po čtrnácti měsících od té katastrofy. Mysleli si, že když jsem přežil Irák a cybrainovskou katastrofu, jsem skvělý kandidát na další průzkumný tým. Nabídli mi balík prachů. Vyhodil jsem je. Pak přišli vojáci. Desetinásobně zvýšili honorář, takže nabízeli pět mega. Vyhodil jsem je. Cybrain jsem zažil v dobách, kdy fungoval, a vůbec jsem si nedokázal představit, jaké to tam může být, když nefunguje. Ale určitě ne lepší.

„Hele, oni tu mají i colu,“ rozzářila se Trish, když otevřela ledničku. Bylo tam šest plechovek.

„Jo, a žádný koňak,“ prohodil otráveně Dan, který tu dokonce nenašel ani žádné cigarety, což ho deprimovalo nejvíc. Dan tady měl obě nohy, na rozdíl od reálného světa. Tady jsme byli čistě virtuální, takže kdyby chtěl, mohl by těch nohou mít třeba i pět. Žádný problém. Stejně virtuální byla i ta plechovka coly, kterou si Trish právě vytáhla z ledničky. Ovšem pocit při její konzumaci byl tentýž, jako kdyby byla skutečná. A tím pádem i skutečná byla.

Veškerá data uvnitř cybrainovského systému, ve kterém jsme se pořád ještě nacházeli, i když v zálohovém karanténním bloku, byla uspořádána tak, aby vytvářela pro naše smysly stejné vjemy a prostor, jako tomu bylo venku. Jako je reálný svět, na který jsou náš mozek a naše smysly zvyklé. Pohybovali jsme se tedy v kyberprostoru, ve kterém jsme měli skutečná těla (Danovi úpravou softwaru dokázali vrátit i chybějící nohy), skutečné chuťové i hmatové požitky, o vizuálních ani nemluví.

Celý ten úžasný svět Cybrainu byl pro naše zraková centra

v mozku dokonale vizualizován, takže v něm veškeré spojovací uzly a směrovače byly nahrazeny nádražími a trasy tunely s kolejemi, po nichž se pohybovaly vagony jako prostředek přenosu dat, zhmotněných opět do produktů, které byl náš mozek schopen pochopit a vstřebat. Nejjednodušší aktivní software byl pro nás v Cybrainu vizualizován jako roboti, ten složitější pak jako kyborgové. Ještě složitější jako androdi a nejsložitější byli připojení lidé.

Ovšem už v dobách, kdy ještě Cybrain normálně fungoval, se tam samovolně vytvářely určité softwarové samoreplikující řetězce, které se mnohdy spojovaly, mutovaly, adaptovaly se na dané prostředí a vytvářely neskutečně podivné organismy, většinou opatřené nevídanou inteligencí a vitalitou. To se dělo hlavně v odkládacích částech nepotřebných programů a dat, v antivirových trezorech či samotných vývojových sekcích, experimentujících s umělou inteligencí, což byla také jedna z podsekcí Cybrainu. Takovéto softwarové řetězce, se kterými si mnohdy ani samotný systém nevěděl rady, pak Cybrain vizualizoval neskutečnými tvory, od dvouhlavých agresivních ryb přes zubaté krokodýly či purpurové draky po upíří krysy. Poznám jsem takových organismů víc než dost. Proto jsem si docela dovedl představit, jaké tam budou po tom kolapsu, kdy pravděpodobně zmutovaly do ještě větších a šílenějších příšer.

2.

Nepřemluvili mě proto ani zástupci vojáků s tím jejich pěticegovým honorářem. Nechtěl jsem mít již nikdy s Cybrainem nic společného. Dojel jsem až na azurově modré oči Nory Duraynové.

Novinářka, které zůstala v Cybrainu sestra. Naina Durainová. Nora za mnou zašla s tím, že prý slyšela o tom, že šéfové Cybrainu to ještě nevzdali a že její sestra je jednou z těch osmi lidí, co jsou pořád ještě připojení, a tedy i jednou z těch, které by při určité šťastné konstelaci bylo možné zachránit. Nevím, jak se to dozvěděla. Celá operace, dle nových šéfů Cybrainu, měla být přísně utajená. Ale novináři se dozví vždycky všechno.

Noru Durainovou jsem také odmítl. Vysvětlil jsem jí, proč už tam dolů nikdy v životě nevkročím. Nelíčil jsem jí všechny ty hrůzy, co jsem tam zažil, abych ji nevyplašil, protože tam byla pořád její sestra, ale naznačil jsem jí, že tam dolů prostě opravdu už nemohu. Psychický blok a podobné cancy.

Ovšem psychický blok mi vydržel asi tři dny. Byl jsem odolný vůči penězům, ale nebyl jsem odolný vůči příběhu s velice emocionálním nábojem a azurově modrým ženským očím. Ta její sestra, Naina, tam šla totiž jenom kvůli Noře. A nakonec tam pitomě uvízla. No, a pokud někdo čistou náhodou četl druhý díl této šílené anabáze, tak ví, že jsem v tom kolapsu taky tak trochu namočený. I když z mé strany velice nevinně, presto namočený. Nezbláznili byste se z toho?

Zavolał jsem vojákům i šéfům z Cybrainu, že do toho jdu. Pod podmínkou, že si svůj podpurný tým sestavím sám.

Toma Stylera jsem musel vytáhnout z věznice Heceta Head, kde si odpykával pětiletý trest za nabourání se do počítačů NASA. Trish jsem na doporučení vytáhl z počítačové podzemní hery (to jsem ještě netušil, že nemá ani osmnáct) a Dana jsem znal z Iráku, kde mi dělal partáka.

„Říkali, že tu budeme tvrdnout dvacet hodin?“ zeptala se Trish a svalila se do hlubokého křesla.

„Jo, tak nějak,“ odpověděl jsem.

„Na stole je nořas, můžeš si zatím zkusit, jestli tam nemají nějaký hry.“

„Mám her plný zuby,“ řekla zrzavá rozčepýřená hlava a napila se coly.

Lidi z Cybrainu a vojáci samozřejmě děsně prskali. Měli na tu misi připraveny svoje lidi, svoje experty, svoje profesionály, se kterými jsem je ovšem vyhodil. Nikdo z těch, koho tam poslali předtím, se nevrátil. A já se vrátit chtěl. Proto jsem trval na tom, ať zapomenou na svoje lidi, že si vyberu sám. Oni totiž ani netušili, co se tam uvnitř odehrává. Já aspoň matně tušil. Na rozdíl od nich jsem tam byl. A oni už čtrnáct měsíců neměli se systémem pojení. Ne proto, že by ho nedokázali navázat, ale proto, že se báli toho, co by se z něj mohlo dostat ven a zamořit ostatní digitální pozemské sítě. Nakonec souhlasili. Potřebovali tam někoho dostat. Potřebovali ty své miliardové investice zpátky a bylo jim už i jedno, za jakou cenu.

Odjel jsem se svým vytrucovaným týmem (kterému jsem pochopitelně slíbil podíl na svém obrovském honoráři) do Nevadské pouště a nechali jsme se připojit na trosky cybrainovského systému.

3.

Plazmovka na stěně před sedačkou zamrkala.

„Hele, možná nám pustí film,“ hlesla znuděná Trish.

Objevil se nápis: SPOJENÍ NAVÁZÁNO.

A hned po něm záběr na rozlehlou jednacímí místnost společnosti Cybrain. Aspoň tomu napovídalo logo na zadní stěně nad velkou fotografií měsíční krajiny. Seděl tam plukovník Rolland (zástupce armády), jehož malá, ale objemná po-

stava byla za tím velkým stolem stěží vidět, hned vedle pak obrovitý Truman (vedení Cybrainu). A pak ještě dva nějací chlápci v kvádrech, které jsem nikdy neviděl a kteří silně připomínali pracovníky pojišťovny.

„Vítáme vás zpátky v našem světě, pane Honbergu,“ rozzářil se Rolland.

„Ještě v něm nejsem.“

„Ale za necelých dvacet hodin budete.“

„Nedopadli jsme nejlíp.“

„Jak vidím, všichni jste přežili. A dokonce jste dokázali někoho vzít i s sebou.“

„Peggy Craigová. Má silný absták. Obávám se, že bude smrtelný. Potřebuje co nejdříve doktora, nebo okamžitou dávku drogy.“

„To máte asi špatnou diagnózu. Kde by v Cybrainu proboha vzala drogy?“

„Je jimi doslova narvaný. Po tom teď nepátrejte. Teď potřebuje pomoc.“

„Co bere? Během půl hodiny jsem chopen zajistit cokoliv.“

„To asi těžko. Nebere nic pozemského. Je to něco přímo z Cybrainu.“

„Muselo to být ale nasimulováno jako pozemská droga.“

„Omyl. Skutečně nevíte, co se tam děje. Je to zmutovaný substrát z místní lékárny.“

„To nechápu,“ ozval se Truman.

„Produkt dovyvinutý místními iniciativními organismy. Asi něco jako lysohlávka, která vyrostla přímo v Cybrainu. Kyberlysohlávka se specializací na kybermozek.“

„V tom případě jsme ale bezmocní.“

„Tak zajistěte, ať jí do té nitrožilní výživy, na kterou je

tam u vás napojena, přimíchají aspoň trochu LSD nebo čehokoliv jiného, jinak si myslím, že skutečně nepřežije.“

„Zařídte to,“ otočil se Rolland na jednoho z chlápku v kvádru. Ten vzal z náprsní kapsy saka mobil a odešel někam telefonovat.

„Jsem také rád, že vás vidím,“ ozval se Truman.

Já už o něco méně, že vidím jeho. Nebyl mi sympatický už od začátku. Ostatně jsem ho musel nesnášet už z toho titulu, že byl zástupcem Cybrainu, toho zmutovaného pekla, ze kterého jsme se před chvílí dostali.

„Stejně jako slečnu Trish a pana Stylera a Daltreyho. Jste první, kteří tam po té katastrofě byli a kteří se vrátili. Živí a v pořádku.“

„Nevím, jak dalece jsme v pořádku. Určitě se z toho budeme nějakou dobu vzpamatovávat.“

„Zeptej se ho, jestli sem můžou nějakým způsobem doručit cigára,“ houkl na mě Dan z kuchyňky.

„Slyšeli jste ho?“ řekl jsem plazmové obrazovce.

„Zkusím to zařídit,“ odpověděl Rolland.

„Jak to tam vypadá? Dá se to zachránit?“ zeptal se Truman.

„Nedá.“

Zachmuřil se.

„Předpokládám, že to je jenom vaše první předběžné hodnocení, jste pod dojmem událostí, které jste tam pravděpodobně prožili.“

„Vypracuji vám podrobnou písemnou zprávu. Úsudek si pak můžete udělat sám.“

„Zkuste aspoň naznačit.“

„Veškerá doprava je paralyzována. Polovina kolejí vytrhána, všechny dopravní uzly poničeny. A to totálně. Ne-

pohyboval se tam jeden jediný vlak, všechna data putují po vlastních osách, pokud to dokážou. Ani jeden funkční výtah, ani jeden eskalátor, ani jeden dopravníkový pás. Všude samé trosky, navíc je to všechno velice nestabilní. Některé prostory zřícené, některé těsně před zřícením. Obrovské trhliny. Některá nádraží dokonce nepochopitelně přesunuta úplně jinam, než by měla být.“

„Předpokládám, že dostanu co nejpodrobnější popis všeho, co jste tam viděli.“

„Jistě, spolehněte se. Jak to, že jste mi neodpověděli na mou zprávu?“

Oba s Rollandem se na sebe překvapeně podívali.

„Žádná zpráva od vás nedošla.“

„Aha, takže spojení selhalo. Hned poté, co jsme se tam dostali, byl zničen celý ten náš slavný pancéřovaný vagon s veškerými zbraněmi, zásobou střeliva, léky a prostě vším, co v něm bylo. Takže jsme se tam museli pohybovat úplně bez jakékoliv podpory.“

„Takže jste tam byli beze zbraní?“

„Museli jsme si opatřit nové. A je jich tam dost. A garantuji vám, že stokrát lepší než ty, kterými jste nás vybavil vy.“

Sáhl jsem před sebe na stůl a zvedl Trichina vombata.

„To tam je?“

„Jo, to tam skutečně je.“

„No dobrá. Budeme od vás chtít popis všech zbraňových systémů, na které jste narazili.“

„To asi těžko. Viděli jsme tak možná desetinu. A to kdo ví jestli. Místní obchodník se zbraněmi Francesco Bellini, mimo jiné bývalý pracovník z cybrainovského zbraňového vývoje, by vám k tomu možná řekl víc. Ale nabyt jsem dojmů, že nemá zájem se vracet.“

„Cože? On je tam někdo, kdo...“

„Většina.“

„Tak dobrá. Teď k lidem. Takže na žádné další kromě té Craigové a Belliniho jste nenarazili.“

„Bude to všechno v té zprávě. Ale stručně asi tolik... Narazili.“

„Dáš si kafe?“ ozvala se od linky Trish.

„Jo, dám si.“

Pak jsem se otočil zpátky k plazmě.

„Píchlí jste už Craigový to LSD?“

Rolland se podíval na jednoho z těch v kvádru.

„Dostala heroin,“ prohodil.

„Dobrá. Takže Peggy Craigová, která tady bezvládně leží na pohovce, žila s Francescem Bellinim. Ten přežívá na cybrainovských drogách. Penthodyn, Proxyfon, Prendorfyn.“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Spirituálně-mystické stimulanty, falešné neurotransmitery, trankvilizery, hyperstimulanty a podobně. Bellini se odmítl vrátit, protože nic takového na Zemi, tedy myslím v tom reálném světě, prý neexistuje. Popisuje to jako tříhodinový orgasmus na pátou.“

„Šílenec.“

„Asi ano, mimo jiné jsme se na nějakou chvíli ocitli v jeho moci a chtěl nás prodat.“

„Cože?“

„Nebo spíš vyměnit. Byli jsme pro něj špičkovým zbožím, vysoce inteligentním softwarem, po kterém tam dole sáhne skoro každý lačný organismus. Chtěl nás vyměnit za další drogy.“

Viděl jsem, jak Rolland protočil panenky.

„Je tam v tom svém cybrainovském světě maximálně spo-

kojený. Nás tři chtěl prodat a tady Trish si chtěl ponechat pro sexuální radovánky.“

„Panebože,“ hlesl Truman.

„Dále, Jason Harvey se stal trosečníkem na ocelovém ostrově, obklopeném jiskřícím jezerem. Oblast vysokonapětového regulátoru. Nikdo se k němu nedostane. Má tam sice jeden padací most, ale ten spouští velice výjimečně. Nikam nevychází. Nevěřil ničemu a nikomu, tedy ani nám.“

„Ježíšmajrá, co je to za šílence?“

„Kdybyste tam byl jenom jeden týden, pane Trumane, tak byste to pochopil.“

„Ten se taky odmítá vrátit?“

„Nechal si týden na rozmyšlenou. Jak říkám, nevěřil nám. Chtěli jsme se pro něj vrátit, ale tlaková vlna exploze, vyvolaná pravděpodobně dalším člověkem, co tam zůstal, nás hodila přímo na Bassell. Pak se kolem nás začalo všechno řídit.“

„Pokračujte.“

„Hector Snowden byl pohlcen organismem.“

„Jakým organismem a jak pohlcen?“

„Doslova a do písmene. Jeho tělo se rozkládá na nějakých šedesáti metrech čtverečních, a to jsme neviděli, co je vrostlé do skály. Je to velká jeskyně pokrytá organismem, jehož nedílnou součástí je Hector Snowden. Na jedné straně má hlavu a na protější, o deset metrů dál, nohy. A mezi tím je softwarový řetězec neskutečných rozměrů. Živý. Rybí hlavy, krokodýlí tlamy, klokaní tlapy, netopýři uši, obnažené žaludky, žilnaté plíce, játra, muchomůrky.“

„A sakra,“ prohodil Rolland.

„Využívá to jeho mozkovou kapacitu. Záchrana je možná pouze oddělením jeho hlavy od veškerého toho zbytku.“

Okamžitá implantace na provizorní tělo a doprava do delimitační zóny. Poměrně složitá operace.“

Viděl jsem, jak jsou otřesení.

„Pokračujete, pane Honbergu,“ řekl tiše Rolland.

„Ian Salery, takový místní Robin Hood. Také on nás na chvíli zajal. A pak prodal Bellinimu za zbraně. Ovšem vyjma Trish. Tu si chtěl ponechat. Děsně mu chybí sex. Zatím to dělá s mořskými želvami, což je pravděpodobně další z místních zmutovaných organismů, který má nejspíš na sobě někde otvor, blížící se svou strukturou a rozměry ženské vagíny. Možná bezzubá tlamička.“

Truman se napil minerálky na stole před sebou a otřel si zpoceně čelo velkým bílým kapesníkem.

„Piráť, zbojník, asi loví místní vyvinuté organismy. Část z nich prodává a část používá pro modernizaci své útočné jednotky. Jeho cílem je vytvoření tak silné armády, aby mohl ovládnout celý Cybrain.“

„Proboha, to se tam fakt všichni zbláznili?“

„Návrat zpátky odmítá.“

„Potřeboval bych to mít od nich písemně.“

„Jo?“

To mě fakt pobavilo.

„Tak jim napište. Nebo si za nimi zajděte. Možná vám to podepíší, pokud vás nepoužijí jako platební jednotku nebo softwarové vylepšení svých bojovníků. Možná uspějete.“

„Pokračujte,“ řekl nakvašeně Truman.

„Irvingová a Deball, na ty jsme nikde nenarazili, i když Harvey tvrdil, že někdy před třemi měsíci Irvingovou viděl. Nechtěl říct kde. Nevěřil nám. Nevěřil, že máme dobré úmysly a že jsme tam proto, abychom je zachránili. Nevěřil tam nikdo nikomu, čemuž se ani nedivím. Po tom všem.“

„Dobrá.“

„Naina Duraynová, ta nám zachránila život za cenu vlastního sebeobětování. Nevím, jak to dokázala, ale několik vteřin před tím, než by nás sežrali vlci, je zastavila.“

„Čím je zastavila?“

„Tím, že si stoupla na nějaký pahorek, o kterém tvrdila, že je magickým bodem, a najednou všechno zmrzlo či zkaženělo.“

„Tady máš tu kávu,“ řekla Trish a postavila přede mě šálek kávy.

„Zaseknul se systém?“

„Nezaseknul. Představte si, že my jsme se mohli normálně hýbat. Ona taky. Jenom tlamy těch vlků a krokodýlů ne.“

„Zvláštní, to si nedovedu vysvětlit.“

„Já taky ne. Tvrdila, že zadržuje nějakou energii, která ale stále narůstá a že ji neudrží věčně. Tak jsme se pak zdekovali. A pak asi z toho pahorku skutečně sestoupila, jelikož celý vnitřní prostor roztrhla příšerná exploze, která nás vrhla až před samotný výstup. Jedině díky tomu jsme teď vlastně tady. Nainu to muselo roztrhat na cucky, což mě mrzí nejvíc.“

Jeden z chlápků v kvádru se naklonil k Trumanovi a něco mu pošeptal. Ten zvedl obočí a zadíval se zpět do kamery, tedy přes plazmu na mě.

„Tady pan Goran tvrdí, že Duraynová je v pořádku.“

„To asi těžko.“

„Máme deset minut starý monitoring těch připojených. Duraynová skutečně žije a je v pořádku. Nemáme žádný signál, že by došlo k něčemu, co by její život znemožňovalo. Také všechny funkce jejího mozku jsou naprosto standardní a nedochází k žádným výkyvům či anomáliím.“

Zarazil jsem se. To přece nebylo možné. Ona musela být

v samotném epicentru té exploze. Toho smrtícího šíleného energetického víru, toho pekla, které rozmetalo celé nádraží Flowberg a které nás potom prohnalo se všemi těmi troskami vesmírným trychtýřem. Praskal strop, řítily se stěny...

„Tomu nevěřím.“

„Nevím, jak vás přesvědčit, ale Naina Duraynová pořád ještě žije a nevypadá to, že by měla jakékoliv problémy, pane Honbergu,“ řekl Truman.

Napil jsem se kafe. Bylo skvělé. Vlastně po čtrnácti nebo kolika dnech první káva.

„Co je s těma cigárama?“ ozval se Dan ze židle od stolu.

„A taky nějaký koňak by bodl,“ přisadil jsem si já.

„Alkohol nepřipadá v úvahu, na cigaretách se pracuje,“ oznámil Truman.

„A ta Duraynová se vám tam zdála normální?“

Musel jsem se pousmát.

„V Cybrainu je všechno normální, pane Trumane. Tam je to všechno jinak. Nemůžete odsud posuzovat ty lidi. Taky mi chvílku trvalo, než mi to došlo. Nelze na ně brát žádná měřítká tohoto světa. Tam je totiž úplně jiný vesmír. A po tom všem, co tam museli prožít, je docela chápu. Nikoho neodsuzuji. Neměli jinou volbu. Vy jste jim nedali jinou volbu. Měli jste je odsud dostat hned po tom kolapsu.“

„O to jsme se snažili, pane Honbergu, tím si buďte jist.“

„Ale asi málo.“

„Vy nevíte, co všechno jsme podnikli, takže tohle nemůžete posuzovat.“

„Když myslíte.“

„Sám jste tvrdil, že ten systém není možné zachránit. Že je totálně zničený a nefunkční.“

„Tím si nejsem tak jist.“

„Prosím?“

„To, že ho není možné zachránit, samozřejmě pravda je. Tedy z pozemského hlediska, z hlediska vás jako firmy Cybrain. Ale nefunkční asi není.“

„Tomu nerozumím.“

„Před tou explozí jsem stačil prohodit pár slov s Duraynovou. Tedy tou, která dokázala znehybnit ty dravé agresivní softwarové řetězce v podobě krvelačných vlků létajících vzduchem rychlostí orlů. A ta tvrdila, že tam probíhá jakási revitalizace.“

„O tom bychom museli něco vědět.“

„Finta toho systému je právě v tom, že nevíte.“

Truman se zarazil.

„Říkala skutečně revitalizace? Jak to myslela? A čeho? Na čí příkaz a z jakého popudu?“

„Pravděpodobně zcela samovolně a bez jakékoliv kontroly. Něco se tam aktivizuje, možná zbytky umělé inteligence.“

„Aktivizuje se v co?“

Pokrčil jsem rameny.

„Nedovedu si představit. Vy ano?“ zeptal jsem se.

„Já už vůbec ne.“

„Vy jste tvůrci a konstruktéři Cybrainu, kdo jiný než vy by to měl vědět?“

Jenom zakroutil hlavou. Přehodil jsem si nohu přes nohu a pokračoval:

„Pravděpodobně je to jako po atomovém výbuchu s rozsáhlým spadem radioaktivního materiálu. Došlo ke spouštění nekontrolovaných mutací, kombinací a rekombinací. Zvláště uvážíme-li, že ten systém je napůl biologický. Tak-

že tam možná došlo k vzniku nového kybernetického života.“

„Plácáte nesmysly.“

„Jenom spekuluji. Věřím, že Duraynová by nám o tom mohla říct něco víc. Jenomže nebyl čas. Neudržela energetickou hladinu na stabilní úrovni.“

„V té zprávě budu chtít všechno, co řekla. Všechno, co si pamatujete. Do nejpodrobnějších detailů.“

„Jasně. Ostatně byli jsme u toho všichni čtyři. Dáme to nějak dohromady. Teď bych chtěl ale mluvit s Norou Duraynovou.“

„To je zase kdo?“ zeptal se překvapeně Truman.

„Její sestra. Její sestra s azurově modrýma očima.“

„Co to melete?“

„Pokud vás zajímá, proč jsem tam nakonec šel, tak rozhodně ne kvůli vám, pane Trumane. A při vši úctě, ani kvůli vám, plukovníku Rollande. A dokonce ani kvůli těm vašim penězům. Slíbil jsem Noře Duraynové, že se pokusím zachránit její sestru.“

„Což se vám nepodařilo,“ neodpustil si kousavou poznámku Truman.

„Proto bych s ní chtěl mluvit. Chci jí to říct sám. Sežeňte mi ji.“

„Teď hned?“ zeptal se překvapeně Truman.

„Jo, teď hned.“

„Na rozmluvu s ní budete mít ještě spoustu času, až budete odpojen, pane Honbergu. A platíme vás my, ne ona.“

„Vy mě asi chcete nasrat, Trumane.“

Rolland si všiml vzteku v mých očích. Zvedl ruku, aby Trumana zastavil.

„Jistě, pane Honbergu. Chápu, že po tom všem, co jste

tam prožil, máte plné právo na trochu nervozity a na neobvyklá přání. Sežeňte někde tu Duraynovou a spojte nás,“ obrátil se na kvádru vedle sebe.

„A teď zmizte,“ řekl jsem.

„Nechci teď mluvit s nikým, než si promluvíím s Norou Duraynovou.“

„Jak si přejete.“

Obrazovka potemněla.

4.

„Přijdu opět o svoje nohy,“ řekl Dan rozvalený v křesle s plechovkou piva.

„Nepřijdeš. Přišel jsi o ně tenkrát v Iráku. Žádné nemáš.“

Dan si ohmatal kolena, aby se přesvědčil, že je má.

„No jo. Na ty cigára se vykašlali.“

„Budeme je muset zaurgovat.“

„Stejně je to svinstvo, ty počítače.“

„A já mám před sebou ještě tři roky v Heceta Head,“ prohodil Tom.

Trish neříkala nic. Zkoušela komunikovat přes mail se svými přáteli a vztekala se, že to nejde. Vůbec jí nedošlo, že jsme pořád ještě dokonale izolovaní od vnějšího světa, v káranténě. Co kdyby v sobě měla nějakého vetřelce.

„Až se příště objeví ti chlápci na obrazovce, tak jim řekni, ať nám místo toho kafrání raději pustí nějaký film,“ řekl Dan.

„Máš nějaký speciální přání?“

„Jo. Třeba X-meny, Vetřelce nebo Hellboye.“

„Troubo..“

„Hele, a cos tam vůbec dělal poprvé?“ zeptala se Trish.
„Myslím v Cybrainu.“

„Každý ze smluvně připojených lidí byl specializován na něco. Každý byl zapojen do jiné sekce. Já konkrétně do špio-nážní, využívané armádou. Kybernetická diverze. Naše sku-pina měla čtyři lidi. Byli jsme vyškolení na průnik obran-nými firewally a zabezpečovacími systémy do sítí nepřítele. Tedy potenciálního nepřítele.“

„A co jste tam měli dělat? Sbírat data?“

„Mám dojem, že spíše ničit. K vlastnímu splnění úkolu totiž nikdy nedošlo. Nějak jsme se vymkli.“

„Jak jste se vymkli?“

„No prostě já prvně chtěl přijít na to, proč tam jsem.“

„Cože? Ty ses jim neupsal dobrovolně?“

„Ani náhodou. Připojili mě bez mého vědomí ve chvíli, kdy jsem byl po jednom zranění z Iráku a kdy mě převezli zpět do Států. Můj mozek se zdál ovšem v pořádku, tak mě chtěli využít ještě aspoň tímto způsobem.“

„Počkej, to nechápu. To přece...“

„To je dlouhá historie. Někdy ti to budu vyprávět.“

Plazmovka zablikala a rozjasnila se.

„Už ty jejich nakyslý ksichty nemůžu ani vidět,“ okomen-tovala to Trish.

„Máme na síti Noru Duraynovou, jak jste chtěl,“ oznámil hrdě Rolland.

„Co je s těma cigárama?“ zeptal jsem se.

„Nejde to.“

„Jak nejde?“

„Dokud nebude ukončen scan, nemůžeme vám zprostřed-kovat žádný kontakt s vnějším světem. Museli byste odsud vypadnout přes přechodové komory zpátky do Cybrainu, my tam nechali přinést cigarety a vy se vrátili. Což považuji za velmi krkolomné a hlavně zbytečné. Pokud má kolega ni-

kotinový absták, tak to ještě chvilku bude muset vydržet.“

„Ať jdou do prdele,“ ozval se Dan.

„Hodte mi sem tu Duraynovou,“ řekl jsem otráveně a posadil se do sedačky.

Na obrazovce se na chvilku zableskla změřt vodorovných pruhů.

„Ahoj Noro,“ řekl jsem, když se objevila.

Seděla na otočné židli za psacím stolem, na kterém byl děsný nepořádek. Před sebou notebook s webovou kamerou. Malý pokoj, možná podnájem. Po pravé ruce hrníček s kávou, ze kterého se kouřilo, takže asi čerstvá. Po levé další dva, nejspíš prázdné. Nalevo knihy, tužky a papíry. Vyděšené azurové oči. Možná právě kvůli nim jsem byl tam dole. Byla fakt hezká.

„Dobrý den, pane Honbergu. Už jsem slyšela, že jste se vrátil bez Nainy.“

„Bohužel, slyšela jste správně,“ řekl jsem rozmrzele.

„I když jsem vám to chtěl říct já sám. Jsou to debilové.“

„Takže jste ji tam nikde neviděl.“

„Viděl.“

„Cože?“

V jejích očích se zablesklo.

„Tak jak to, že ji nemáte s sebou?“

„Nešlo to.“

„Co je s ní? Není v pořádku?“

„Když jsem ji viděl, tak byla v pořádku. Pak se stalo něco, po čem jsem si myslel, že v pořádku není. Ale pánové z Cybrainu mi kupodivu řekli, že v pořádku pořád je.“

„Takže žije?“

„Podle nich ano. Podle mě ne.“

Zarazila se.

„Ovšem vy jste byl uvnitř, oni ne. Takže bych měla věřit asi spíše vám.“

„Nemyslím si. Oni monitorují mozek a všechny další životní funkce. V Cybrainu je jenom její virtuální obraz. Já osobně ji zahynout vlastně ani neviděl. Odešli jsme těsně před explozí, která vznikla v tom samém prostoru, ve kterém zrovna byla ona. Možná přežila. Podle těch lidí z Cybrainu určitě přežila. A je pořád tam.“

„A vy už jste venku.“

„Ne tak docela. Nejsme přímo v Cybrainu, ale ani venku. Jsme v jeho zálohové sekci, takzvané delimitační, která tvoří něco jako přechodovou komoru do normálního světa. V sekci, ve které jsou schopni nás odpojit. Tedy poté, co bude provedeno nezbytné bezpečnostní scanování, jestli náhodou nemáme v sobě něco nebezpečného pro normální svět. Něco jako antivirový scan. Karanténa. Jako když přiletí kosmonauti z dalekého vesmíru. Ostatně po tom všem mám úplně stejný dojem.“

„Jaký dojem?“

„Jako bychom se vrátili z úplně jiného souhvězdí, kde existují úplně jiné fyzikální zákony, jiné bytosti a jiné vztahy.“

„Aha. Nicméně se vracíte.“

„Přesně tak.“

„A Naina tam zůstala. A je možná pořád živá.“

„S největší pravděpodobností.“

Zvlhly jí oči. Sáhla někam do zásuvky a vytáhla odsud papírový kapesníček. Rozmazala si oční stíny a pak se znovu na mě zahleděla.

„Pozdravuje vás,“ řekl jsem.

Začala normálně brečet.

„Posílá vám vzkaz,“ doplnil jsem a čekal, až se uklidní. Všiml jsem si, že Trish v křesle u stolu brečí taky.

„Jaký vzkaz?“ zeptala se, když se trochu vzpamatovala.

„Něco v tom smyslu, že ti mravenci to nakonec dokázali.“

Znova se rozbřečela.

V horním rohu obrazovky se objevil rámeček s Trumanem.

„Skončil jste, Honbergu? Nebo se budete ještě dál vykecávat?“

„Běžte do prdele, Trumane, a nerušte nás. Potřebuju se slečny ještě na něco zeptat.“

Rámeček s rozteklým Trumanovým obličejem zmizel. Znova jsem měl přes celou obrazovku uplakanou tvář Nory.

„Řekněte mi něco o tom vzkazu. Co znamená?“ zeptal jsem se.

„Proč? Je to zbytečné. Nemá to smysl.“

„Možná jo. Chci to vědět. Nebo je to nějaké holčičí tajemství?“

Jenom zakroutila hlavou a znovu si utřela oči. Pak se na mě zadívala. Azurově modré moře na bahamském pobřeží. Teplé a slané.

„Měli jsme na zahradě velké mraveniště. Hned vedle písковиště. To nám mohlo být tak kolem šesti let. Tedy mně.“

Odmlčela se.

„Pokračujte.“

„Ti mravenci nám lezli i do toho našeho písku, tak jsme jim vždycky část toho mraveniště vzteky rozkopaly. A oni si ho vždycky postavili znova. Tak jsme ho zase rozkopaly. Než nám to táta zakázal.“

„Jo?“

„Říkal, že se to nedělá, že mravenci vůbec nejsou tak hloupí, že jsou možná chytřejší než lidi, protože jsou úžasně organizovaní. Prý si máme představit, jak by to bylo nám, kdybychom týden stavěly hrad z písku, dávaly jedno zrnko ke druhému, a pak přišla nějaká obrovská bota a rozkopala nám ho. A my bychom začaly znova stavět, ale zase by přišla ta obrovská bota. Větší než náš barák.“

„Tak jste s tím přestaly,“ popostrčil jsem ji, když se zase odmlčela.

„Zpočátku ne. Zase jsme jim to rozkopaly. To už ale tátu fakt naštvalo. Tak tvrdil, že dávají dohromady magickou strukturu, která, až bude hotová, by nám mohla buď ublížit, nebo taky pomoci.“

„To vám skutečně říkal?“

„Jo, přesně takto. Že tam vytváří velmi složitou soustavu chodeb a spojení a že až to bude celé, tak to mraveniště získá zvláštní magické schopnosti. Že vytvoří démona. Buď hodného, nebo zlého.“

Opět se odmlčela. Neříkal jsem nic. Potom si utřela oči a pokračovala.

„Asi k tomu potřebovali i písek z toho našeho pískoviště, protože jsme si všimly, že ho začíná ubývat. A my jsme se nakonec rozhodly jim pomáhat, protože jsme nechtěly, aby vytvořili zlého démona, ale hodného. Nosily jsme k tomu mraveništi pak třeba zbytky kostí od oběda, které dokázali dokonale ohlodat, nebo jednou i mrtvého ptáka, kterého jsme našly před školou. Táta nás totiž děsně vylekal. Bály jsme se toho zlého démona a chtěly, aby vytvořili toho hodného. Aby se nám pak prostě nějak nepomstil. Měly jsme z toho děsný strach. Fakt nás to tenkrát skoro posedlo. Takže jsme

jim tam nosily jídlo a už jsme jim nic neničily. A mraveniště se pořád zvětšovalo a těch mravenců bylo pořád víc.“

„Co na to táta?“

„Ten už si toho pak nevšímal. Bylo to až vzadu v zahradě a my měli zahradu děsně velkou.“

„Takže když ti Naina vzkázala, že těm mravencům se to nakonec povedlo.“

Jenom pokrčila rameny.

A mně se začala v hlavě skládat skládačka, jejíž jednotlivé dílky do sebe začaly neuvěřitelně zapadat. Panebože, to snad nemůže být pravda.

„Promiň, Noro. Moc jsi mi pomohla. Ještě se ti ozvu.“

„Já vám taky děkuji. I když jste Nainu nepřivedl zpátky. Ale aspoň jste to zkusil. Aspoň je na světě pořád ještě někdo takový.“

Opět se rozbrečela.

Na monitoru naskočil rozteklý Truman s Rollandem.

„Sežeňte mi okamžitě Nicka Tallhooda,“ řekl jsem.

„Toho z bezpečnostního?“

„Jo, přesně toho. A hned.“

„Co vám zas přelítlo přes čumák, Honbergu?“

„To nechte na mně. Potřebuju s ním mluvit. A to co možná nejdřív.“

„Promluvíte si s ním zítra.“

„Ne, promluví si s ním teď a tady odsud. Promluví si s ním dřív, než odsud vylezu.“

„Teď už přece čas nehraje žádnou roli.“

„Tak seženete mi ho, nebo ne?“

„No dobrá, dobrá. Nemusíte být hned tak nervózní.“

„Tak si to pojdte vyměnit. Pojdte si zkusit týden v Cybrainu.“

„Neměl by to být problém se s ním spojit.“

Rolland se obrátil na jednoho z mužů vzadu.

„Sežeňte na příjem Tallhooda.“

Přešel jsem k dřezu a napustil si sklenici vody. Hodil jsem do sebe snad půl litru a potom se znovu posadil na sedačku vedle Dana.

„Spojení s Tallhoodem bude možné za hodinu. Sedí v autě a je na cestě do Washingtonu,“ oznámil mi Rolland.

„Dobrá, ozvěte se za hodinu,“ řekl jsem.

Obrazovka potemněla. Neměl jsem vůbec náladu mluvit s nimi o nějakých blbostech. Potřeboval jsem si to všechno srovnat v hlavě. Znovu si sám pro sebe projít, co všechno mi řekla Nora Duraynová o mravencích na jejich zahradě.

„Zase jsi jim zapomněl říct o toho Hellboye nebo Vetřelce,“ ozval se Dan.

„Mám dojem, že větší vetřelec je teď v Cybrainu.“

„Jak to myslíš?“

„Naina Duranová neměla moc času s námi mluvit, což mě mrzí ze všeho nejvíc, ale i z toho, co nám říct stačila, mi teď běhá mráz po zádech.“

„Z čeho konkrétně?“

„Cybrain rozhodně není tak mrtvý, jak se nám zdálo.“

„Jasně že není. Je tam Salery, Bellini, Harvey...“

„Tyhle zrovna nemyslím. Ani Duraynovou samotnou.“

„Myslíš ty kyborgy, organismy, zbytky androidů, zmutované viry...“

„Ne, myslím ještě něco jiného. Něco, co jsme tam naštěstí vůbec nepotkali, něco, o co se jenom otřela ta Duraynová. Něco, co dokáže zastavit všechny ty místní příšery v polovině výskoku. Co je dokáže zmrazit a co dokáže vytvořit